

'Ik voel Liv intussen al beter aan dan in het begin', vertelt Veerle.

VEERLE EN NICK UIT 'BLIND GETROUWD'
MAKEN DE BALANS OP NA 1 MAAND BABYGELUK

'Als alles zo goed
blijft lopen, gaan
*we volgend jaar
voor een tweede*'

'Als ik ga werken, heb ik het gevoel dat ik veel moet missen...', zegt Nick.

Eén maand oud is ze intussen, het dochtertje van Veerle Van den Eynde (37) en Nick Wijns (32) uit het tweede seizoen van *Blind Getrouwd*. En Liv blijkt zo'n droombaby dat het koppel nu al luidop durft te denken aan een broertje of zusje.

Bij sommige koppels maakt de roze wolk na een geboorte veel te snel plaats voor allesoverheersende babyblues, maar Veerle en Nick leven intussen al een maand in idylle. 'Die eerste dagen zijn toch heel speciaal', vertelt een stralende Veerle. 'Dat besef van: dat kindje is van ons... De pijn van de bevalling zal ik niet snel vergeten, maar Liv slaapt en eet goed. En Nick en ik zijn ook al goed op elkaar ingespeeld. Ik geef borstvoeding, Nick ververst de meeste luiers. Ik ben overdag bij haar, Nick neemt 's avonds de zorgen op zich.'

Is dat de reden waarom je zo opvallend relaxed oogt, Veerle?

Veerle: Het helpt ook dat we vragen kunnen stellen aan onze vroedvrouw. En dat Kraamzorg ons helpt bij huishoudelijke taken. Tegelijk leer ik haar steeds beter kennen en voel ik haar beter aan dan in het begin.

Nick: Ik heb veel bijgeleerd in het moederhuis. Maar ik kan niet wach-

ten tot ik meer interactie heb met mijn dochter. Als alles zo goed blijft gaan, gaan we binnen pakweg een jaar voor een broertje of zusje (*lacht*).

NICK

'In het begin voelde het voor mij onwennig om Liv vast te houden'

Al meteen plannen voor een tweede... Dat betekent dat het wel snor zit met jullie nachtrust.

Veerle: Mijn nachten zijn natuurlijk onderbroken door de borstvoeding, maar ik doe overdag gewoon een dutje, en dan valt dat wel mee.

Nick: Ik moet bekennen dat ik meestal door de geluidjes van Liv heen slaap. En als ik moet werken, doet Veerle 's nachts sowieso de luiers.

Prille ouders staan voor een hele uitdaging. Wat waren jullie beginnersfouten?

Nick: In het begin voelde het voor mij onwennig om Liv vast te houden. En ik heb moeten leren dat je luiers best niet bij het kleinste plasje verschoont, anders wordt het een heel dure grap (*lacht*).

Veerle: Haar eerste badje thuis in de woonkamer geven was ook niet ons beste idee. Ze begon te huilen, wellicht omdat ze het koud had.

HUILEN VAN GELUK

Veerle, de eerste week thuis heb jij niettemin wat tranen gelaten.

Veerle: Pure ontlasting. Ik moest Nick en Liv nog maar samen zien of ik begon al te huilen van geluk. Ik ben nog gevoeliger sinds ik mama ben.

Nick: We houden elkaar in balans, want ik ben nog steeds even nuchter. Al moet ik toegeven dat mijn eerste werkdag vreemd voelde. Ik heb het gevoel dat ik veel moet missen.

Kun je het allemaal bolwerken, Veerle, als Nick gaan werken is?

Veerle: De eerste dag voelde ik me niet helemaal op mijn gemak, maar het went snel. De eerste keer dat ik met Liv de deur uit moest, was ik wel gestresseerd. Net toen ik wilde vertrekken, begon ze te huilen. Dus

'In het begin moest ik Nick en Liv nog maar samen zien, of ik begon al te huilen van geluk', vertelt Veerle.

5 DINGEN DIE NIEMAND JE VERTELT OVER HET OUDERSCHAP

• Je krijgt een andere kijk op de wereld.

Nick: Klopt. Ik betrap me erop dat ik meer aan de toekomst denk. Ik leef nu in functie van Liv.

Veerle: Vanaf het moment dat ik met Liv het moederhuis verliet, zag de wereld er voor mij al anders uit. Zij is mijn grootste prioriteit nu.

• Je voelt je als ouder soms een mislukkeling.

Veerle: Zo voel ik dat niet aan, misschien omdat Liv geen huilbaby is. Natuurlijk vraag ik me soms af wat ik moet doen om haar te troosten, maar ik zal haar altijd knuffelen en geruststellen.

Nick: Ik voel me niet echt hulpeloos als vader, ik ben een plantrekker. Zelfs de huilmomentjes van Liv kan ik goed relativeren.

• Je hebt geen tijd meer voor jezelf.

Nick: Dat is waar, al mijn vrije tijd gaat naar mijn gezin. Mijn hobby's – voetballen en squashen – staan momenteel op een laag pitje. Met mijn vrienden ben ik wel op stap geweest om de geboorte van Liv te vieren.

Veerle: Nu ik nog in bevallingsverlof ben, moet ik alleen maar voor Liv zorgen. Het lukt nog om tijd voor mezelf in te plannen. Ik sta vroeger op om mij te douchen voor Liv wakker wordt.

• Je praat bijna altijd over je kind.

Veerle: Ja, dat kan ik beamen. Als mensen naar Liv vragen, praat ik honderduit over haar.

Nick: Uiteraard praten Veerle en ik veel over Liv, we zijn constant met haar bezig. Op het werk komen de babyverhalen van mijn collega's naar boven. Maar het kan ook snel over andere zaken gaan.

• Je komt overal te laat.

Veerle: Dat is zo (*lacht*). Ik probeer me telkens goed voor te bereiden, maar dat duurt vaak langer dan verwacht.

Nick: Het is aanpassen, hé. Maar eerlijk? Voor Liv kwam ik ook al vaak te laat. Ik ben gewoon niet goed in op tijd komen.

wilde ik haar eerst opnieuw verschonen en voeden, waardoor ik me moest haasten om op tijd te komen...

Mis je zelf je werk niet? Je bent een ambitieuze vrouw.

Veerle: Ik had gedacht dat ik me thuis zou vervelen, maar ik heb mijn handen meer dan vol (*lacht*). Begin juni ga ik weer vier-vijfde aan de slag. Dat Liv dan naar de crèche zal moeten, daar wil ik nog niet aan denken...

DRIE MAANDEN AUSTRALIË

Voor jouw mama is het haar eerste kleinkind, Nick. Maar ze heeft Liv nog niet kunnen vasthouden.

Nick: Mijn moeder reist momenteel drie maanden door Australië en heeft de geboorte dus gemist. Tja,

haar reis was al geboekt toen Veerle zwanger bleek. Maar ze vindt het wel heel erg dat ze Liv nog niet in leven-den lijve heeft gezien. In mei komt ze terug, dat belooft een emotioneel moment te worden. Intussen sturen we haar volop filmpjes en foto's.

Jullie zijn allebei katholiek opgevoed. Wordt Liv gedoopt?

Nick: Ik zie niet in waarom we haar moeten laten dopen.

Veerle: Ik ook niet. Nick en ik zijn ook niet voor de Kerk getrouwd.

Nog dit: baby's durven je in het openbaar weleens in verlegenheid brengen. Hebben jullie daar al ervaring mee?

Veerle: Toen Liv op een bomvol terrasje begon te huilen en alle mensen opkeken, was dat even vervelend, ja. Maar ik heb me dan gewoon afgezonderd om borstvoeding te geven.

Nick: Ik ben eigenlijk vrij relaxed, ik trek het me niet als anderen zich aan mijn baby ergeren. Toen Liv bij de bakker begon te huilen, heb ik gereageerd met een grapje: ze wacht op haar koffiemoeder! (*lacht*) ■

VEERLE

'Ik mag er niet aan denken dat Liv in juni naar de crèche zal moeten'

TEKST: VEERLE VAN DE WAL • FOTO'S: DIETER BACQUAERT
• MET DANK AAN: WWW.CHILDHOME.COM

CHILDHOME
MAKES MY LITTLE WORLD COMPLETE